

Sygn. akt V KO 67/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie zażalenia **A.Ł.** na postanowienie o umorzeniu śledztwa
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 lipca 2019 r. , sygn. akt II Kp [...] o
przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt II Kp [...], Sąd Rejonowy w B. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu spoza apelacji [...], w trybie art. 37 k.p.k., sprawy, w której A.Ł. złożyła zażalenie na postanowienie Prokuratury Okręgowej w Ś.. W uzasadnieniu podniesiono, że w sprawie zachodzą okoliczności, które mogą poddać w wątpliwość obiektywny charakter rozstrzygnięć orzekających w sprawie sądów apelacji [...] z uwagi na to, że sprawa dotyczy sędziów Sądu Rejonowego w L. oraz praktykujących tam lekarzy. Ponadto, według sądu wnioskującego, ze sprawą są „niejako powiązani” prezes Sądu Dyscyplinarnego przy Apelacji [...] oraz sędzia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. W ocenie wnioskującego Sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia zatem za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, spoza apelacji [...].

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w B. nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KO 37/17, LEX nr 2281271).

Sąd Najwyższy, oceniając zasadność wystąpienia Sądu Rejonowego w B. w kontekście informacji zawartych w aktach sprawy, nie dostrzega, aby w chwili obecnej występowała inna podstawa do ingerowania w kwestię właściwości miejscowej sądu przewidzianego ustawowo do rozpoznania zażalenia na postanowienie o umorzeniu śledztwa, niż ta wynikająca ze stosowania art. 41 § 1 k.p.k. Procedura uruchomiona wystąpieniem okoliczności określonych w tym przepisie doprowadziła zresztą do przekazania sprawy do rozpoznania sądowi spoza obszaru właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w L.

Argumenty, które zdaniem sądu wnioskującego przemawiają za przekazaniem sprawy sądowi spoza apelacji [...] nie zasługują na podzielenie. Sąd Najwyższy nie widzi żadnych racjonalnych powodów, aby zakładać, że fakt pełnienia przez sędziego Sądu Rejonowego w L. funkcji prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym [...] (jako sędziego Sądu Rejonowego w L. wniósł o wyłączenie na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. i wniosek ten został uwzględniony), może wpływać na bezstronność i obiektywizm orzekania sędziów Sądu Rejonowego w B. oraz pozostałych sądów mających siedzibę w obszarze właściwości Sądu Apelacyjnego w [...]. To samo dotyczy podnoszonego w wystąpieniu o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu faktowi wydawania w sprawie A.Ł. incydentalnego rozstrzygnięcia przez aktualnego sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

O ile powiązania personalne pomiędzy sędziami, wieloletnia współpraca w ramach jednego sądu czy utrzymywanie bliskich stosunków pozasłużbowych mogą stać się podstawą czy to wyłączenia sędziego czy to przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu o tyle generalne przekonanie

o podległości dyscyplinarnej skutkującej potencjalnym brakiem obiektywizmu nie może stanowić do skorzystania z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe okoliczności rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.